
NĚKDO
TO
UDĚLAT
MUSEL

Někdo to udělat musel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Velikovsky

Někdo to udělat musel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

N.T.U.M.

MOTTO 2026

NĚKDO TO UDĚLAT MUSEL

Velikovsky

© Velikovsky, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-6185-3
ISBN e-knihy 978-80-267-6242-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-6243-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-6241-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Dětem

PRO NĚKOHO RÁJ, PRO NĚKOHO PEKLO

Epizoda první

Úvod

Je horko s teplotami kolem sedmadvaceti a dusno je takové, že když malinko zafouká vítr, máš nutkání schovat si ho do kapsy pro chvíle, kdy bude vzduch zas jen trucovitě stát. Nejsme u moře, ačkoliv zmínka o jižní Francii ti nejspíš před oči nalepila azurově modrou tapetu. Kdo se usadí až dole na jihu, aby zůstal trčet sto padesát kiláků od pobřeží kdesi nahoře na karmínovém kopci? Bohatí lidé s luxusními baráky a bazény? Ti, co touží po klidu? Nechtějí svoje děti vychovávat ve velkém městě plném nástrah? Nemají kam jít? Narodili se tady a basta? Nebo se tady potřebují schovat? To už je hodně otázek, ale počkej, věříš na strašidla? Na nadpřirozeno? Na nějaké kosmické entity z hloubky vesmíru třeba? Na temné síly, co nejdou vysvětlit rozumem, protože lidská mysl na tohle nestačí a vědecký důkaz neexistuje? To je ze všech otázek ta nejdůležitější.

ANO – NE

Jednu z těch možností zakroužkuj, ne nějak ledabyle, pořádně si to rozmysli, rozhoduješ totiž o tom, jak tohle všechno skončí. Kam až tě pustí tvoje vlastní fantazie podpořená zoufale pomalou wifi? Tady stojí internet za vyliž prdel, děcka. To říkával pan Morel, než mu umřela žena. To s ním ještě byla legrace, pak mu ale přeskočilo a místní

se mu raději vyhýbají obloukem. Já ne, já za ním občas zajdu, když mám po natáčení, a poslouchám to podivné vyprávění o tom podivném baráku, ze kterého se stala moje oblíbená lokace, zejména proto, že byla nejlevnější, nebylo potřeba ji zařizovat a nikdo na nás nehuláká, ať laskavě neničíme nábytek. Myslím, že tam po sobě nebudeme muset ani uklidit, ale to se pletu.

„Moje nebožka žena hrála divadlo," řekne mi pan Morel dnes rovnou místo pozdravu a bez souvislostí. „A tahleta věc, ta bude v televizi?"

„To já nevím."

„Poslední dobou jsou tam jenom vraždy."

„To jo."

„Já se na to vůbec nemůžu koukat."

„Já taky ne."

„Ale tohleto, to bude zábavné, že? Když je to pro děcka. Přinesu vám limonádu?"

Kývnu. Piju sladkou limonádu, no a co.

„Nedávno mi jeden harant hodil cihlu tadyhle do okna," řekne pan Morel, když přede mě postaví na stůl otevřenou vychlazenou lahev. „A když jsem ho chytil za límec a ptal se ho proč, tak že prej z nudy. Jo, zabavit děcka, to dneska není žádná sranda."

Sednu si na jednu z modrých židliček před restaurací a potáhnu studenou limonádu brčkem. Piju sladkou limonádu brčkem, no a co. Unaveně zírám před sebe. „Co když je baví právě to násilí?"

„To je nesmí bavit!"

„To jo. To ne."

To by byl konec, ale tohle je teprve úvod, seriálové intro, nebo znělka, chceš-li. Obvykle slouží jen k navození

atmosféry, ale může se z toho stát výrazný identifikační prvek, když se to udělá dobře, a já to chci udělat výborně. Nespokojím se s pár hezkými záběry pitoreskního městečka, kde se samou nudou přestal posouvat i čas na hodinové věži. Zhrouceně sedí jako tamhleten děda v malém křesílku před obchůdkem s obrázky červených skal. Odpočívá na kamenných dlažbách ve stínu starých domů s okrovými fasádami jako kočka. Kape z vypraného povlečení přehozeného přes parapet nahoře v okně jako krev z mrtvoly. Voní v levandulových záhonech a taky v těstovinách s lanýži, to je místní specialita, a jednou za hodinu s ním nešetrně zatřese kostelní zvon na náměstí, kde se prodává – no dobře, strašně dobrá – zmrzlina. Na zemi jsou křídou namalovaní panáci bez výrazu, v rohu trčí stará pumpa na vodu, lanýž vypadá jako hovno a to je všechno.

Nuda a ticho jako v japonském vlaku. Šlo by na něm ušetřit, ale je vůbec v pořádku začínat tichem? Neměla by místo toho bimbání, co je pro všechny věřící i bezvěrce zdarma, znít nějaká trendy písnička? Trendy jsou důležité. Jak to není trendy, tak tě to nebude zajímat, přiznej si to. Potřebuješ něco, co se ti snadno vryje pod kůži, co si zapamatuješ, co na tebe okamžitě zafunguje, co tě roztančí. Tady se tančí na náměstí každou neděli večer, jenže co já vím, co zrovna posloucháš, když se všechno tak rychle mění a já mám teď nejradši *Sweet* od Cigarettes After Sex. To vůbec není trendy a ani na to neseženu peníze, všechny padnou na pronájem jedné luxusní usedlosti a devět baseballových hráčů plus dalších devět, když bude zápas, to je zbytečně nákladný komparz. To mi řekne každý, ale teď na to nechci myslet, teď potřebuju sehnat několik

párů adidasek, aby děcka měla v čem chodit, a potřebuju ti o nich začít vyprávět. Nějak rychle, zábavně, barevně a roztříštěně. Jako když koukáš na seriál na Netflixu a přitom stihneš projíždět desítky videí, fotek a zpravodajských titulků na instagramu. Budeme na to koukat spolu.

Přines popcorn a colu.

Začínat od konce není příliš originální, ale funguje to, pokud se v příběhu stalo něco opravdu strašlivého. První scéna je jako obří vlna, na kterou naskočíš, to je fuk, že na jih Francie se surfovat nejezdí, tady nejsou dostatečně velké vlny ani silný vítr. Vždyť ani nejsme u moře, jsme na půdě soudu. V impozantní budově, na jejíchž chodbách okamžitě zmlkneš a znervózníš. Tady se rozhoduje o nejtěžších zločinech, to ti nikdo nemusí říkat, to prostě cítíš ve vzduchu, když potáhneš nosem. To je mnohem lepší než začínat s výslechy, že jo? Nechci do toho tahat policii, jak je v tom policie, tak je z toho detektivka, koblihy, hloupé policejní vtipy a stokrát zrecyklované vyšetřovací metody. Prostě to přeskočím a pokusím se vytvořit napětí jen jedním slovem napsaným ve skicáku.

NETVOR

Drobná ruka s okousanými nehty začne jednotlivá písmena rychle obtahovat. Už v tom obtahování je to napětí, o kterém mluvím. Jaký netvor? Co se to stalo? A kdo je ta holka s krátkými vlasy jen lehce přerostlými přes uši, která si dnes vystačí s přísně ořezanou tužkou číslo dvě? Občas jazykem nasliní její černý hrot a svůj tah rozmázne bříškem levého ukazováčku. Soustřeď se na ni. To ona je důležitá, i když si

ti dva dospělí, co sedí hned vedle ní, přitáhnou pozornost na sebe. Dospělí pořád mluví, všechno tak strašně prožívají. Jsou srandovně důležití a pořád všude hodnotí kafe, co stejně nakonec vypijou, i když řeknou, že chutná jako chcanky.

„Už by ho měl někdo zbourat," špitne Elodie. V dlani žmoulá kapesník, kterým si čas od času utře uslzené oči. Pořád tomu nemůže věřit. Nemůže přestat brečet a ten pláč jí na kráse zrovna nepřidává, i bez něj jí má málo, ale to se fakt nedělá, kriticky hodnotit něčí vzhled, ona si přece nevybrala, že bude vypadat právě takhle. To Bůh posunul její oči zbytečně blízko ke kořeni nosu a zvětšil jí uši, možná se jen na poslední chvíli rozhodl, že to nebude myš, ale šedou myš z ní nechal.

Henri jí podá kelímek s kávou z automatu. Bez své typické baseballové čepice vypadá úplně jinak. Hlavu má jako vejce. „Kdo, co?"

„Ten barák přece. Já jsem to říkala, že je prokletý, to se tady přece ví, o tom si povídají i malé děti. To byla jen otázka času, než se tam zase něco stane."

„Jsi snad děcko, abys věřila těm povídačkám?"

„Sám vidíš, že to nejsou povídačky. Tohle otřáslo celou naší komunitou!" Elodie zvýší hlas, je zvyklá mluvit hlasitě, aby ji děti ve třídě poslouchaly, ví, že musí občas větrat, aby se jim okysličil mozek, zacházet s nimi jako v rukavičkách, aby neměly trauma, a občas je poslat k Davidovi, to když už si s nimi neví rady. Vstane a otevře okno, za kterým vzduch dnes stejně jen trucovitě stojí, a do dlouhé chodby právě vletí moucha.

Ta nám tady chyběla.

No dobře, chvíli ji budeme pozorovat, ať si odpočineš od toho složitého a nezábavného dialogu úplně cizích lidí o úplně cizích lidech. Kdyby si u toho Elodie aspoň dělala make-up a Henri hrál brawko, jenže Elodie má v kabelce jenom jelení lůj, ta snad v životě nebyla v Sephoře, a Henri má svůj mobil akorát na telefonování, a ty už se možná začínáš ztrácet v ději, to nemůžu dopustit. V tomhle příběhu se ztratit nemůžeš, to by nebylo bezpečné. Když se vzdálíš příliš, nikdo tě neuslyší, až budeš volat o pomoc. Nikdo ti neukáže, kam se schovat, a před kým vlastně. Musím na tebe dávat pozor.

Já musím dávat pozor na všechno a na všechny. Naštěstí mám jen malý štáb, to už tady přece zaznělo, že jde o nízkorozpočtový snímek, ačkoliv v mojí hlavě jde o velkofilm s jednou hvězdou velkého formátu v jedné malé roli, aby bylo z čeho ji zaplatit. Tady je všechno po jednom. Jedna kostymérka. Jedna asistentka. Jeden kameraman. Jedna maskérka, co teď všechny herce obejde s velkým štětcem v pravé ruce a pudrem v levé. Na tiktoku ji sleduje skoro půl milionu lidí, já to nechápu. Mě sleduje jenom pár kamarádů ze školy a fandí mi akorát máma, které pravidelně píšu dopisy a ona mi je pravidelně vrací i s opravenými chybami. Pořád by všechno opravovala. I tohle by opravila.

* * *

„S celou naší komunitou, jo? Už mluvíš jak Aldo, ten debil," Henri si sedne zpátky na svoje místo, které mu Elodie hlídala před ostatními svojí odloženou kabelou. Je z pravé kůže, ale že by působila vkusně, to se říct nedá. To se ostatně nedá říct o ničem, co má Elodie na sobě.

„Toho mi ani nepřipomínej. Jednou jedinkrát se za mě nepostavil, přitom dobře ví, čeho jsou děti schopné. Dokonce mi naznačil, jestli nechci raději učit jinde. Kde? Vždyť tady mám dům a nikomu jsem nic neprovedla, tak proč se mám cítit jako nějaký vyhnanec?“

„My oba.“

„Co?“

„Je to náš dům.“

Amara odloží skicák a protočí panenky, poslouchat tohle pořád dokola, to je utrpení. Dospělí jsou jako kolovrátek. To prostě neumějí chvíli mlčet nebo si třeba kreslit?

„Jasně, najednou je náš,“ pokračuje Elodie. „Klidně bys mě z něj kvůli Chantal vyhodil na ulici. A kdo by se staral o zahradu? O všechny kytky? Všichni je chválí. Každý, kdo jde kolem.“

„Nikdo tě nevyhazoval, zase to celé překrucuješ. A co sem pleteš kytky?“

„Kytky nelžou.“

„Zapomněla sis vzít prášky?“

Jo, prášky. Učitelky berou prášky na uklidnění běžně, na tom není nic špatného, ať si to každý nejdřív vyzkouší, učit děti. To nejsou děti. To jsou satani navlečení v obrovských anebo titěrných hadrech, nic mezi tím. Nic, co by se dalo považovat za zlatý střed anebo průměr. Nechovají se normálně a přijde jim to normální. Chtějí být výjimečné a místo toho tvoří jedno obrovské nenormální, nebezpečné stádo, to si o nich Elodie myslí. „Nemluv o práškách,“ zasyčí a rozhlédne se. Svoje léky si samozřejmě vzala, ona nezapomíná, ba naopak, má paměť jako slon. „Kdyby se o tom Aldo dověděl…“

„Aldo je debil.“

„Je to ředitel a já od něj potřebuju doporučení, nebo kde si myslíš, že budu bez doporučení učit? Všude se o nás píše!“

„Já jsem o tobě nikde nic nečetl.“

„Ale já o tobě jo,“ připomene Elodie Henrimu dnešní novinový článek. Dostal se kvůli němu znovu do podezření!

„Můžu já za to, co provedla Chantal a ten její ksindl?“ brání se Henri. „Já jsem o ničem nevěděl!“

„No právě! Měl jsi to vědět, než jsi ji přivedl k nám domů a nechal jsi Amaru, ať jí říká mami.“

„Furt ti to vadilo, viď? Kdo ti dosvědčí, že jsi byla doma, když ne já? Co? Kdo ti to dosvědčí? No? Kdo?“

„Potřebujeme se navzájem!“ připomene mu Elodie šeptem. „To kafe je přímo odporné,“ dodá, ale stejně ho vypije.

„Co čekáš z automatu? Jsou to chcanky.“ Henri si poposedne. Opěradlo vysloužilé dřevěné židličky nepříjemně zavrže v uších těch, co na ně dnes nezbyla židle. „Zas mě bolí ty plotýnky,“ postěžuje si.

„To máš z toho, že ses opilý válel ve škarpě.“ Elodie ví, že tu osudnou noc doma nebyl, ale doma je pro oba nejlepší alibi.

Amara se netrpělivě zadívá na staré ručičkové hodiny na konci chodby, co odměřují čas do začátku procesu. Ještě pořád může něco udělat a něco říct. Bezradně se zadívá na svého otce. Kdyby mu nevzala tu zbraň, třeba by to dopadlo jinak, určitě by to dopadlo jinak. Olivier by neutekl a ostatní by ho nešli hledat.

Henri se na ni povzbudivě pousměje. „Nemáš hlad? Dole v tom automatu jsou brambůrky.“

„Brambůrky snad nejsou na hlad,“ upozorní ho Elodie. Pořád si hraje na matku, protože vlastní děti nemá, přitom ani neudělala svačiny. To mohla.

„Nemám hlad.“ Amara zakloní hlavu a zavře oči.

„Jo, to je dobře. Dole se to hemží fotografama.“

Chtějí mít nejlepší záběry, chtějí smutné, zničené obličeje, slzy, emoce a drama, nejlíp, aby se zas někdo porval, ale nahoře v patře se zatím všichni raději vyhýbají i pohledem a nervózně mlčí, maximálně si špitají. To není jako řvát na sebe na náměstí. Tady se musí chovat slušně. Nikdo nechce být na poslední chvíli vykázán ven, každý chce být u toho, aby jednou mohl říkat, že u toho byl, slyšel to na vlastní uši a viděl na vlastní oči, pamatuje si to přesně, bylo to takhle a takhle. A časem se z toho stane další neuvěřitelně strašidelná historka, kterou budou jejich děti vyprávět svým vnoučatům, a budou jim ten strašidelný dům ukazovat, kdykoliv půjdou kolem, pokud tam na kopci ještě bude stát.

„Já jsem to do té realitky psala, že je prokletý,“ přizná se zničehonic Elodie. „Ale oni to asi při prodeji zatajili.“

„Samozřejmě že to zatajili, když ho chtěli prodat.“

„Konečně si ho můžeš koupit,“ špitne Elodie. Zní to tak cynicky, že na to Henri ani nechce reagovat.

* * *

Tak jo, vrátíme se na začátek, aby to mělo nějakou logiku, posloupnost, vývoj, prostě scenáristický oblouk, ten je důležitý, to ti řekne i průměrný dramaturg, oni se to takhle ve škole učí a pak to vyžadují, přes to prý nejede vlak, no a co, že tady ani nevedou koleje. Kdyby ano, spousta dětí by z nudy lezla nahoru na odstavené vagony, a to by bylo nebezpečné. Víš, co dokáže takové trakční vedení s napětím 25 000 voltů? Na to ani nemusíš sahat, a přesto tě to může ošklivě zranit, anebo dokonce zabít, k tomu se fakt nepřibližuj, to si tady

pojďme slíbit, že to nikdy dělat nebudeš, jako ostatně spoustu jiných věcí, ke kterým se ještě dostanu, ale nejdřív ti představím všechny postavy. Hezky jednu po druhé, děti i dospělé, ano, budu se muset zabývat i dospěláckými starostmi, jinak by to nemělo tu zmíněnou logiku, to se asi shodneme, že ty děti musel někdo porodit, vypiplat a musí se o ně postarat, než vyletí z hnízda v adidaskách, co se zrovna nosí. Romeo je má právě teď na nohou. Tokyo W basket basses. Začneme tedy Romeem.

* * *

Romeo leží na zadních sedadlech, aby si s ním máma nechtěla povídat a ani ho nemohla kontrolovat ve zpětném zrcátku. Dělá, že spí, a neodpovídá jí na nic, to by mu na předním sedadle neprošlo. Na předním sedadle by se máma domáhala i odpovědi na to, proč jí neodpovídá. Nechce s ní mluvit, to je snad zřejmé, ale to rozhodně není odpověď, se kterou by se Barbara spokojila.

„Spíš?“ zeptá se ho posté, stáhne okýnko a vystrčí z něj ven paži jako v nějakém hollywoodském filmu. Má hladkou, bílou, téměř průsvitnou kůži, která Romea fascinuje a štve zároveň. Štíhlým ukazováčkem maluje v proudícím vzduchu osmičku. Ta paže je symbolem bezbřehé radosti a znovunabyté svobody. Stejně jako uvolněný výraz v její tváři. Lehce zakloněná hlava. Barevný šátek v dlouhých světlých vlasech, přirozeně zvlněných, trochu hippie. Celé by to mělo působit pohodově a letně. Zažloutlý obraz na staré fotografii. Starý peugeot na zaprášené silnici úzké tak, že jestli se teď náhle objeví v protisměru další vůz, nebude mít Barbara kam uhnout. Paprsky probuzeného slunce dopadají na přední

sklo a ptáci zpívají, určitě zpívají, i když je teď přes hudbu v rádiu a Barbařin zpěv nemůže být slyšet. Nějaká písnička z rádia. *Viens on essaie* od Vitaa třeba, klidně si ji pusť na Spotify, ať se k tobě ta nálada pátečního rána přenese. A koukej nahoru, jak je to nebe modré, čisté, nejčistší za poslední dobu, úplně bez mráčku, ale pak, zničehonic se to rádio zasekne, místo hudby zní jen nepříjemný šum a na nebi se objeví poněkud nečitelný nápis, klasický hororový font, ostré hrany, neuspořádané prvky:

VÍTEJ V NOVÉM ŽIVOTĚ

„Konečně klid," ozve se Romeo protivně. „Zpíváš, jako kdyby z tebe někdo rval vnitřnosti." Boční dveře jsou od jeho špinavých podrážek celé okopané. Připadá si jako zvíře, které proti jeho vůli vezou v nákladáku na jatka. Vědí o tom ta zvířata, že umřou, anebo o tom nevědí? Má ho to vůbec trápit? Má cítit lítost? Umí to?

Barbara se pousměje a zadívá se do zpětného zrcátka, ve kterém Romea teď stejně nemá šanci zahlédnout. „Ty ležíš? Takhle ležet, to není zrovna bezpečné," upozorní ho. Jeho bezpečí má vždycky na prvním místě, jinak by nikam nejela. „Jsi vůbec připoutaný?"

„Ne."

„Ihned se připoutej. Ty jsi celou cestu nepřipoutaný? Jsi normální?"

„Ne."

„Přestaň to kazit," požádá ho Barbara. Zní to, jako by snad společně jeli na nějaký pěkný výlet. „Víš dobře, že nemáme na vybranou."

„Se tam unudím k smrti," řekne Romeo pořád stejně protivně, ale aspoň se narovná a konečně se připoutá.

„Neunudíš."

„Unudím."

„No tak se unudíš, zlatíčko. Někde jsem četla, že nuda je důležitá, podněcuje kreativitu. A je tam koš, co si vybavuju, jo, někde vzadu je určitě koš na basketbal, můžeš si každý den házet. No není to báječné?!"

„Se radši zabiju." Romeo neví, proč tohle říká, se zabít ani nechce. Určitě ne kvůli koši, na který si může házet.

„Vždycky jsme si slibovali, že spolu podnikneme nějaké pořádné dobrodružství." Barbara na něj ve zpětném zrcátku vesele mrkne.

Tohle veselé mrkání Romea znervózňuje. Tohle je to dobrodružství? Má chuť vyskočit z auta a utéct, anebo dát mámě paži kolem krku a začít ji škrtit.

„Bude to úžasný nový začátek!"

„Mega," procedí Romeo mezi zuby. Mega, že se stěhují do nějaké prdele. Mega, že tam nebude nikoho znát. Mega, že budou bydlet v nějaké barabizně. Super mega bomba strop.

„Pomůžeš mi s domem."

„To určitě."

„Sama to nezvládnu."

Takhle citově vydírat vlastní dítě, to by Barbara neměla. Romeo není věc, kterou může jen tak sebrat ze stolu jako klíče od auta a někam ho v něm odvézt. Zničila mu dětství, tak by mu měla dopřát aspoň poctivou, nikým nerušenou pubertu někde, kde budou v klidu a bezpečí. Ať si je protivný, jak se mu zachce, ať ji klidně nesnáší, ať odsekává, ať masturbuje, samozřejmě že masturbuje, to je v tomhle věku normální, to Barbara ví, i když by asi byla radši, kdyby o tom nevěděla.

„Bude se nám tam líbit.“ Rozhodne se teď za oba.

„Nebude.“

„Ještě tam ani nejsme.“

„Já tam ani být nechci.“ Romeo ten polorozpadlý dům viděl jenom na fotce a stačilo mu to bohatě. Myslel si, že si z něj máma dělá prdel, ale ona to i tentokrát myslí vážně. Je to s ní čím dál horší, vlastně to začíná být docela děsivé.

Barbara se podívá na svoje náramkové hodinky. Za deset minut osm hodin ráno. Vyrazili včera pozdě večer, poněkud narychlo, jinak to nešlo. Ještě nespala, ale to nevadí, energie má na rozdávání. „Takhle negativní jsi nikdy nebyl. Ještě tři hodiny, nechceš někde zastavit?“

„Ne.“

„Ani redbull nechceš?“ Redbull by mu mohl udělat radost. Barbara mu chce udělat radost, aspoň malou. Energetické nápoje pije Romeo pořád, asi mu chybí energie. To má z toho, že je líný. Kromě videoher nemá žádný pořádný koníček. Chybí mu kamarádi, serotonin, čerstvý vzduch a pravidelná pohybová aktivita, díky které by měl ty kamarády. Třeba baseball. Tohle už Barbara taky promyslela.

„Já bych se někde vyčurala, tak ti ho můžu koupit. Potřebuju se vyčurat, snad bude někde blízko benzínka. Tobě se nechce čurat?“

Romeo neodpoví, tahle mámina urputnost je ještě příšernější než její neustálá potřeba čurat a označovat tu nutkavou potřebu právě tímhle infantilním výrazem. Proč prostě neřekne, že musí jít na záchod, a nedá mu pokoj? Proč se k němu pořád chová jako k malému dítěti a trapně si zpívá? A proč se na něj tak hezky usmívá, když jeho napadají jenom hnusné věci?

„Stejně musím zastavit, jinak se počurám,“ řekne.

„Za pár minut jsem zpátky.“

„Hm.“ Romeo se dívá přímo před sebe. Jeho pohled je znuděný a prázdný, ale to teenageři mívají často, tyhle odcizené pohledy někoho, kdo je úplně jinde než tam, kde se nachází jeho vlastní tělo. V jiné realitě. V jiné hře.

* * *

Někde tam, kde se z Barbary stává neživoucí postava v husté hmotě neznámé barvy, kterou ještě budu muset domyslet. Stejné vlasy, stejné oblečení, normální chůze, žádné trhavé pohyby. Je nebezpečně věrohodná, to uznej. Vypadá jako ona, anebo je to ona? To se ti v hlavě může lehce pomotat, co je vlastně real, a co není. Spěšně kráčí k benzínce, vždyť to říkala několikrát, že se jí chce čurat. Ozve se odjištění zbraně následované čtyřmi výstřely. Barbaře se na zádech objeví tři díry, jedna nábojnice zasáhne hlavu, ze které vystříkne krev až na stojan s náplněmi do ostřikovačů v plastových nádobách, hezky seřazených jedna vedle druhé. Romeo se v rychlosti přesune na sedadlo řidiče, nastartuje a odjede pryč.

* * *

Barbara naštvaně otevře dveře vozu. „Můžeš mi říct, proč tohle pořád děláš?“

„Jsem jenom popojel. Se bojíš, že ti ujedu, nebo co?“

„Nechápu, proč mě děsíš. Vystup.“

„Ty mě děsíš,“ vyštěkne Romeo a vyleze ven.

„Nemáš řidičák, vůbec si nemáš co sedat za volant. Nebudu tě tahat z dalšího průseru.“

„Nic jsem neudělal!“

„To já přece vím, zlatíčko," řekne Barbara trochu odevzdaně po chvilce výmluvného ticha, ve které stihla jen párkrát zamrkat a lehce pohodit hlavou. Podá Romeovi studenou plechovku a sedne si za volant, zatímco on se vrátí na svoje místo. „Nemůžeš aspoň poděkovat?" zeptá se ho.

„Dík."

„Že ti ho dovolím dneska, to ještě neznamená, že to budeš pít pořád. Navíc takhle brzo ráno. To není v pořádku. Nejsi doktor na noční službě."

Romeo jen zavrtí hlavou. Vždyť ten blbý redbull ani nechtěl, ráno energeťáky nepije, ale máma je schopná mu vnutit cokoliv, a to včetně pocitu, že by jí za to měl být vděčný.

„Není to zdravé, vůbec to není zdravé," opakuje Barbara. Zařadí jedničku, opatrně pouští spojku a ještě opatrněji sešlapuje plyn. Její otlučený peugeot přesto malinko poposkočí. Ta spojka je přecitlivělá, říkali v servisu. Daleko to nedojede, říkali taky.

„Hmm."

„Víš, že tyhle nápoje byly navrženy pro řidiče kamionů? Aby neusnuli za volantem. Kolik má takový řidič kilo? Osmdesát? Sto? Byly navrženy pro stokilové chlápky."

„Hmm."

„Denně jich vypiješ tolik, že bys za to mohl jít radši do kina. Přečetl sis někdy, jaké to má složení?"

„Kino tam není," odsekne Romeo. To už si ověřil. To má po mámě, tohle ověřování. V té díře není vůbec nic.

„Je tam baseballový tým," opraví ho Barbara. „To jsi nečekal, viď? Mají svoje dresy. Fialové."

„Mega."

„A hřiště. Zelené, velké."

„Všechny měří stejně."

„Trenérem je bývalý profesionální hráč.“

„A co já s tím? Nehraju baseball.“

„Ale budeš,“ rozhodne Barbara znovu za něj. Jako by ten sport, kterému se ani jeden z nich nikdy nevěnoval, měl v moci popostrčit jejich osud lepším směrem. No, někam ho popostrčí rozhodně. „Nic jiného se tam totiž dělat nedá.“

„Mega.“

„Najdeš si nové kamarády. Henri má dceru.“

„Jaký Henri?“

„Henri. Ten trenér baseballu přece, ty mě vůbec neposloucháš, zlatíčko. Bude se ti líbit. Je to sympaťák.“

„Jak to víš?“

„Našla jsem si jeho fotku na internetu.“

Amara sedí na studené dlažbě až úplně vzadu v malém skladu, zády přilepená k velké lednici, to je jediné chladné místo tady. Měla by sedět ve škole, tam aspoň běží klimatizace, ale tam si na ni všichni ukazují prstem, div že po ní neplivou. Na skříňce má od pondělka malinký, něčím nesmyvatelným načmáraný nápis:

ředitelova děvka

Je pátek a ještě ho nedostala dolů, nejspíš si bude muset koupit ředidlo, ale nechce mít další problémy kvůli tomu, že nosí do školy hořlaviny. Ukážu ti kamerový záznam, ať to vidíš na vlastní oči.

Černobílý, ne příliš kvalitní obraz. Amara přijde ke své skříňce, je to taková typická plechová školní skříňka, nic zvláštního. Otevře ji, strčí dovnitř učebnice, pak se zarazí, znovu ji zavře a přečte si ten zmíněný nápis. Rozhlédne se kolem sebe, všimne si kamery nahoře u stropu, zamkne skříňku a odejde pryč. Obraz se začne v rychlosti přetáčet zpátky až do momentu, kdy ke skříňce přijde drobná dívčí postava v mikině, s kapucí na hlavě, z kapsy šortek vytáhne lihový fix a na Amařinu skříňku v rychlosti napíše dvě slova.

Ředitel školy Aldo Ponceret záznam zastaví a otočí se k Amaře, která sedí v ředitelně u stolu. Svůj školní batoh má položený na klíně. Tváří se provinile.

„Poznáváte ji?" zeptá se ředitel poněkud zbytečně a Amara poněkud zbytečně zavrtí hlavou.

* * *

Do svého skicáku teď Amara tužkou kreslí dívčí obličej. Vykrojené rty. Pihy kolem nosu. Teček jako máku. Píchá tužkou do skicáku tak naštvaně, že to s jejich množstvím trochu přežene a pak to musí složitě gumovat.

„Nemáte dnes ve škole focení?" zavolá na ni Chantal z vedlejší místnosti, je to malý výrobní prostor, tady jsou všechny prostory malé, sotva se sem vejde jeden nerezový pracovní stůl, hnětač na těsto a elektrická pec. Prodejna je přímo spojená s výrobnou, aby bylo Chantal při práci vidět. S elegancí sobě vlastní teď hadrem leští nerezový pult. Je fakt zajímavá, výrazný typ, vypadá jako modelka, jenom není moc vysoká a má celkem velký zadek, vlastně vůbec nevypadá jako modelka, ale zajímává je, vlasy má ostříhané na kraťoučké mikádo, francouzský bob se k jejímu trojúhelníkovému obličeji skvěle hodí,

oči má velké, modré, pod duhovkou jí prosvítá bělmo, toho si všimneš, když se na ni zadíváš zblízka. A hlas má příjemný.

„Jak to víš?“

„Táta se včera zmínil.“

„Hmm.“

Chantal Amaru překročí, otevře díl lednice nad její hlavou a vezme z ní připravené těsto. „Proč jsi mi nic neřekla? Nějak bych ti upravila vlasy.“

Amara si do nich rozčíleně zajede tužkou a začne se drbat jako nějaké malé zablešené zvířátko. „Nechci se fotit.“

„Nebudeš mít památku na školu. Na svoje kamarády.“

„Jo, to právě chci.“

„Kvůli těm vlasům?“

„Mami,“ přeruší ji Amara ukňouraně. Za tohle kňourání dostává ve škole největší sodu, ukňouránky nemá nikdo rád a ukňouránky, co ublížili Isle, už vůbec ne.

„Dobře, tak si kresli.“ Chantal to řekne, jako by snad Amaře bylo pět, ale nemyslí to zle, ví, že kreslení Amaru uklidňuje. Měla by chodit na nějakou uměleckou školu. Tam by nevadilo, že není schopná udržet při komunikaci oční kontakt ani na pár vteřin a líp než s lidmi se jí povídá s postavami ze skicáku.

„Neříkej to tátovi,“ požádá mámu. Už zase kňourá.

„Myslím, že mu to stejně řekne Elodie.“

„Proč se pořád do všeho plete?“

Chantal pokrčí rameny. „Protože nemá nic jiného na práci.“

„Nechápu, že ji táta nevyhodí.“

Chudák Elodie, dala si tady v příběhu jenom jedno hnusné kafe a posmrkala pár kapesníků a už by se jí všichni zbavovali.

„Ale no tak.“

„Milionkrát ti slíbil, že se jí zbaví! Neodejdeš kvůli ní, že ne? Mami. Prosím.“

„Ty jsi nás včera slyšela?“ Chantal už z kuchyňky poodešla do prodejny, ale tohle ji donutí zase se vrátit. Hlubokou mísu s těstem na croissanty pořád drží v rukou.

„Jenom něco,“ přizná Amara. To nešlo neslyšet, to nejspíš slyšela i teta Elodie. Vtěrka. Kdyby aspoň nenosila ty trapné klobouky. Jestli se jí táta nezbaví, tak to udělá Amara za něj!

„To mě mrzí,“ omluví se Chantal. Poslední, co chce, je přidělávat Amaře starosti.

„Ty za to nemůžeš, mami. To táta.“

* * *

Stojí za výlohou té malé pekárny v bílé lněné košili s vyhrnutými rukávy a mává svojí baseballovou čepicí, kterou si sundává jen na spaní, na koupání, do kostela a na to mávání, ale to jen na chvilku. Hned si ji zase nasadí na hlavu, aby pod ni schoval nehezké kouty. Přidávají mu roky. Už dávno nevypadá jako na té fotce na LinkedInu, co si Barbara našla. Má mnohem míň vlasů a mnohem víc kilo, ale sympatický je, to jo.

Chantal si ho všimne, ale nedá to nijak najevo, ze všeho nejdřív ji napadne, že výloha je zvenku už zase celá zaprášená a že by ji měla setřít, ale to ty nevíš, že ji to napadlo, vidíš jen její hezké ruce, které na velkém plechu formují z plundrového těsta croissanty. Detailní záběr zblízka. To se ti bude líbit, dívat se jí pod ruce, když peče. I přes obrazovku ucítíš tu typickou vůni. Máslovou, sladkou, s ořechovým nádechem.

Neodolatelnou. Přidám hřejivé světlo, co všechno kolem zbarví dozlatova a obejme tě, aspoň teda AI to tvrdí, když se jí zeptáš, jak voní croissant. Ona je tak směšně dokonalá a přehnaná a strojená, zapomeň na ni, tenhle příběh ti musím odvyprávět já. AI nemá žádné trauma!

„Je zavřeno," řekne Chantal trochu nelogicky, sotva Henri vejde dovnitř. Zamotané rohlíčky dává na stranu, už jich má třicet, tak ještě dvacet. Padesát na všední den stačí, pokud nečekaně nedorazí autobus turistů. Turisti jedí hlavně croissanty, přitom Chantal umí nejlepší mille-feuille v kraji a croissant je původem z Rakouska. Kipferl! Zní to trochu jako klení, ale Chantal nikdy nekleje ani nemluví vulgárně. Na rozdíl od Henriho.

„Myslel jsem, že si spolu dáme aspoň kafe." To spolu ráno v pekárně dělají. To je takový hezký společný zvyk, co mají, aby nemuseli být doma s Elodií.

„Mám spoustu práce, Henri."

„Tak mi to odpusť. Nemohl jsem vědět, že se tak najednou prodá. Nikdo ho nechtěl."

„Já ano."

„Já vím, promiň." Henri spal na pohovce a teď ho bolí záda. Udělá pár nesmělých kroků blíž k Chantal s cílem usmířit se. Přece se nebudou rozcházet kvůli polorozpadlému baráku. To přece nemyslela vážně, když to řekla.

„Máš seznam?" odrazí ho Chantal chladně, takhle to ona umí. Ona je přece šéf, navzdory tomu, že je celá pekárna napsaná na Henriho. Na tom se na začátku domluvili, že to takhle bude. Henri do jejich společného projektu vložil všechny svoje úspory. Chantal žádné neměla.

Henri kývne. Seznam má. Vždycky udělá, co mu Chantal řekne. Přiveze, co má přivézt, opraví, co má opravit. Poslední

dobou už si ale připadá jako ocas, chlapi si z něj v hospodě utahují. Ruce si dá raději do kapes, než aby jimi teď nervózně šermoval. „Jasně že mám seznam. Moc ti to dnes sluší," pochválí ji. Nechce se hádat.

Chantal mlčí a soustředí se na těsto. Mohla by se aspoň usmát. Lidi jí vyčítají, že se směje málo. Kdyby se víc smála, víc by toho prodala, ale ona toho nechce víc prodat. Sama toho nestihne víc upéct. Musela by přijmout nové zaměstnance, nakoupit nové vybavení, vzít si úvěr, pronajmout větší prostor, a pak už by to nemělo kouzlo té maličké pekárny na růžku, to by jí ti stejní lidi okamžitě vyčetli, a přestali by sem chodit, i když by se na ně usmívala od ucha k uchu.

„Chtěl jsem ti koupit kytku, ale všude je zavřeno, a kdybych ji utrhl na zahradě, tak mi Elodie utrhne ruce, znáš ji."

„Tady taky," připomene mu Chantal.

„Co?"

„Taky je tady zavřeno."

„Jasně. Mám vypadnout." Henriho snahu o usmíření vystřídá obvyklé rozhořčení z toho, že s Chantal nemá věci pod kontrolou. „Víš dobře, co pro nás znamenáš. Pro mě a pro Amaru. Ta holka není v pořádku. Nemá žádné kamarády. Potřebuje tě. Ty sis nevšimla, jak na tobě visí?" To je u něj taky obvyklé, vytasit se s Amarou a citově Chantal vydírat, kdykoliv se mu to hodí.

Chantal se podívá přes svoje rameno někam dozadu. „Tiše, je tady."

„Amara? Ona nešla do školy? Říkala, že jde do školy. Amaro?"

„Nech ji být."

„Amaro?"

„Nech ji, nechce tam chodit, dokud se to nevyšetří."

„Co by se ještě vyšetřovalo?“ diví se Henri. Je to vyšetřené, uzavřené, dostal zaplaceno a už o tom nechce ani slyšet. Jsou to jenom vlasy a jeho vlastní dcera snad není z cukru, Duvalovi se vždycky uměli rvát! „Amaro!“

„Proboha, nekřič. Chvíli to snad bez školy vydrží. Na konci školního roku se toho zas tolik neděje, navíc je pátek.“

„Mně je jedno, jestli je pátek nebo středa. Nebude se schovávat jako zbabělec.“

„Já se neschovávám,“ ozve se Amara. To není pravda, schovává se. Chytne nejbližší mísu a drátěnku a vejde s ní do prodejny. „Pomáhám mámě s nádobím.“

„Padej do školy, nebo uvidíš!“

„Co uvidím?“ Amara se začne celá třást. „Zase mě pošleš na tábor pro psychouše?“

Henri se zarazí. Za její psychické trauma on přece nemůže, a myslel si, že na ty tábory jezdí Amara ráda, že jí to pomáhá. Všichni se jí celé ty roky snaží pomáhat. On, Chantal i Elodie. Jsou jedna rodina! A mají dostatečně velký dům, sakra, vejdou se do něj všichni.

„Jdi umýt výlohu,“ vyzve Chantal Amaru klidným hlasem, když kolem ní prochází s plechem plným croissantů dozadu k peci. „To by mi opravdu pomohlo.“

Henri práskne dveřmi.

„Díky, mami,“ zašeptá Amara nakřáplým hlasem.

„Už mi tak nemusíš říkat.“

„Cože?“

„Už mi nemusíš říkat mami.“

„A jak ti mám říkat?“

„No, Chantal.“ Teď zrovna se musí Chantal usmívat? Teď, když ten její úsměv tak zraňuje? Copak nevidí, jak je z toho Amara rozhozená? Už zase se celá třese. Možná ještě

nepřestala, ale vydrží se ta mladá holka, co ještě nikdy nehrála v žádném filmu, třást tak dlouho? Nestačí, že ji ráno v karavanu ostříhali vlasy? Trochu brečela. Trochu hodně, a mně to bylo líto, ale co mám dělat, když Amara má mít vlasy na kluka. Věděla, do čeho jde, podepsala souhlas a její rodiče taky, pokud jde o nezletilé, nechávám si podepisovat úplně všechno.

„To kvůli Elodii?" zeptá se zmateně.

„Kvůli Elodii určitě ne. Spíš kvůli tomu... no, už jsi přece velká."

„Už jsem velká, tak už ti nesmím říkat mami?" Amaře se do očí hrnou slzy, ale to se jí stává často, je taková ubrečená a ukňouraná Duvalová. Rozhodně se neumí rvát!

Chantal strčí plech s rohlíčky do luxusní rotační pece, na kterou si vzal Henri půjčku, ale Chantal se o tom nezmínil, ona neví, že Henri nemá peníze ani na tu blbou barabiznu, jinak by ji koupil. Pro Chantal by udělal cokoliv, ale přece nebude zabíjet vlastní sestru!

„Můžeš mi říkat, jak chceš," řekne Chantal rezignovaně.

Amara ji mlčky pozoruje, jak nastavuje správnou teplotu trouby. Dobře ví, že teď ji nesmí rušit, aby to nespálila. „Ty nechceš děti?" zeptá se, když Chantal od trouby poodejde stranou.

„Jak tě to teď napadlo?"

„Tátovi by další dítě nevadilo. Mně taky ne. Určitě bych nežárlila nebo tak. Se vším bych ti pomáhala."

„Měla by ses soustředit hlavně na svůj život, Amaro."

„Jak to myslíš?"

„Vědět, co chceš. Kam směřuješ. Umět se za sebe postavit."

„Ty si taky myslíš, že jsem srab?"

Chantal zavrtí hlavou.

„Ve škole mi říkají…“ pokračuje Amara, ale pak se zarazí. Nechce to vyslovit.

„Jak ti říkají?“

„To je jedno.“

„To není jedno.“

„Vrahu,“ zašeptá Amara.

Chantal přimhouří oči, skoro je zavře, to dělá, když se jí najednou vrátí něco z minulosti. Pomalu dojde až ke dveřím, otevře je a otočí cedulku s nápisem *zavřeno*, pak se postaví za pult. „Kdo ti tak říká?“ zeptá se. Tváří se divně. Celá tahle scéna by měla působit divně. Mělo by to v tobě vyvolat pocit nervozity. Je snad s Chantal taky něco v nepořádku?

„Všichni,“ odpoví Amara. Jasně že všichni jí takhle neříkají, ale minimálně pět lidí ze třídy jo, to je hodně, to jsou všichni, i když je jich dohromady pětadvacet.

„Ty jsi přece nikoho nezabila.“

Amara pokrčí rameny, jako by zrovna tohle vůbec nebylo důležité. „Kvůli Isle.“

„Kvůli Isle?“

„Jo, Chantal.“ Amara ji schválně osloví jménem. „Isla málem umřela, zapomnělas?“

Do prodejny vstoupí žena v doprovodu dívky přibližně ve věku Amary.

„Na co máš chuť, Juliette?“

Dívka se prstem dotkne skleněného pultu. „Tady na tohle třeba.“

„Na tu čokoládovou rolku?“

„Třeba. Mně je to jedno.“

„Tak chceš ji, nebo ji nechceš? Tvrdilas, že máš hlad, Juliette.“

„Jo.“

„Co jo?“

„Ježiši mami, jo, chci tu pitomou rolku.“

Chantal nemůže z Juliette spustit oči. Působí přitom ztuhle, ani se nehne, skoro nedýchá. Kamera se soustředí jen na ty dvě. Jsou si podobné. Stejné vlasy. Stejné oči. Nebo ne? Chantal ji ve městě nikdy dřív neviděla, ale to se stává, že sem i ve všední den zabloudí individuální turisté mimo nějaký organizovaný autobusový zájezd.

„Mami?“ Amara do Chantal strčí, aby se probrala.

„Co?“

„Chce tu pitomou rolku.“

Juliette se na Amaru usměje.

„Kolikátého je dneska?“ zeptá se Chantal zmateně.

„Devátého června,“ odpoví jí ta cizí žena. Zní trpělivě.

„Odkud jste?“ zeptá se jí Chantal ještě. Na to se turistů vyptává často, o čem jiném se s nimi má taky bavit.

„Z Curychu. Vydali jsme se na takový společný road trip, moje dcera se dostala na prestižní taneční školu, tak to má za odměnu,“ usměje se ta žena pyšně.

Chantal taky kdysi tancovala, ale ve Švýcarsku nikdy nebyla, to ne, přesto má chuť teď všeho nechat, běžet až na okraj města, přelézt tu přehnaně vysokou zdobnou bránu, překonat tu snobsky dlouhou příjezdovou cestu a promluvit si s Davidem. Už zase je devátého června. Už zase potřebuje jeho pomoc.

* * *

A já potřebuju dron s opravdu kvalitní kamerou, tou nejkvalitnější na trhu. Vznese se nad Chantalinu boulangerii – to

zní líp než pekárna –, poletí nad rozpálenými střechami těch starých domů, nad uličkami, které se rozdělují, aby se zas spojily v širší cestu a potom v silnici, poletí vedle té silnice, nad otlučeným tmavě modrým peugeotem s Barbarou a Romeem uvnitř, nad tou slavnou Okrovou stezkou, nad jedním strašidelným barákem, nad loukou, po které běží kůň s kovbojem v sedle, a přes ni až dozadu, do části, kde žijí už jen boháči. Přeletí přes vysokou zdobnou bránu a zamíří nad rozlehlou zahradu, kde bude otravně kroužit a jemně bzučet jako včela, dokud se nevybije.

* * *

Pozoruj z něj tu holku, co tady leží. Na seprané osušce ve dvoudílných bílých plavkách s potiskem malých tyrkysových rybiček. Může jí být třináct, ale klidně i šestnáct let, u děvčat v tomhle věku člověk nikdy neví. Má hnědé, lehce zvlněné vlasy rozdělené na pěšinku speciálním hřebínkem, pečlivě ulíznuté za uši. Na nose a kolem očí rozházené pihy, je jich tam opravdu hodně, jako by obtiskla obličej do mokrého písku a pak se jen znuděně překulila na záda. Na břicho si odložila nakousnutý trojúhelník melounu. Možná už zapomněla, že ho na sobě má. V levé ruce drží nešetrně přehnutý paperback, zdá se, že jí na knihách vůbec nezáleží, soustředěně si čte, místo toho, aby jako všichni ostatní pořád zírala do mobilu a rozčilovala se, že má blbý signál. Na zápěstí má čerstvé, nehezky vypadající jizvy, trochu cik cak, trochu jako škrábance od kočky, v loketní jamce se jí z potu dělá úzký slaný potůček a nad klíční kostí jezírko. Bradu teď lehce vysune dopředu, s něčím v tom textu před sebou nesouhlasí. Ta holka s příliš hezkými rty s něčím nesouhlasí pořád. Přivře

levé oko. Polkne. Zničehonic vykopne levou nohu, snad aby odehnala dotěrný hmyz. Než obrátí stránku, ohne spodní roh té předešlé, z úst vytáhne malou černou pecku a zahodí ji kamsi doprava na nažloutlou trávu. Všechno je nehybné, placaté a unavené poledním vedrem. Ostré slunce ti před očima dělá barevné kroužky, ještě chvíli a tenhle popis tě uklimbá, takže zrychlím.

Ticho, tráva, na ní ta holka, za ní honosná vila, co trochu připomíná zámek. Má dvě věžičky a narůžovělou omítku. Je jako vystřižená z obálky časopisu o luxusním bydlení na venkově, co se občas válí v čekárnách ordinací. Na zahradě, co nikde nezačíná ani nekončí, je velký kamenný stůl a na tom stole skleněná karafa s ledovým čajem, omalovánky a pod kostkovanou utěrkou čerstvě upečený chleba. Ještě je tam někde hadice smotaná kolem dvoubarevné kočky, to zní jako horor, ale když ta kočka si do středu té hadice chodí pořád lehat. Nikdo neví, čí je. Někdo by měl vstát a dát jí do misky trochu vlažného mléka nebo vody, anebo uklidit tu hadici.

Nemáš žízeň?
Chuť na meloun?
Cítíš, jak ten chleba voní?
Jak voní tráva?
A léto?
A láska?

Ta holka se zvedne z osušky a pomalou klátivou chůzí dorazí až před kameru. Zírá do ní jako mimozemšťan, který na téhle planetě žádné další tvory nečekal. Do školy nešla, protože ředitel s ní chce mluvit, ale ona s ním ne.

„Ahoj," řekne popuzeně. Hlavu dá lehce na stranu a upraví si horní díl plavek. Působí to nepatřičně vyzývavě. Vždyť je to ještě dítě, nebo ne? Dívá se před sebe s naléhavou potřebou zjistit, co si o ní myslíš, když o ní nic nevíš, její jméno jen jednou zaznělo v pekárně a jinak nic. Možná na tebe chce udělat dobrý dojem. První dojem je důležitý, to jí otec připomíná pořád, ale jí je to asi jedno, asi si s tebou bude jenom hrát, jako to dělá s každým.

„Víš, co to je kodokuši?" zeptá se zničehonic. „Nevíš," odpoví si sama. Sama se sebou mluví tak často, že jí to ani nepřijde zvláštní. Chvíli mlčí, pak pokračuje. „Kodokuši znamená v japonštině osamělá smrt. To je, když umřeš a nikdo ani neví, že už nejsi naživu. Nikomu nechybíš. Najdou tě v bytě, až když začneš smrdět. To je kodokuši."

„Islo!" ozve se kdesi za ní ženský hlas.

Isla. Takové zajímavé jméno jí máma dala, protože prý otěhotněla na Mallorce. Celkem vtipná historka, se kterou tě nebudu obtěžovat. Prostě Isla.

* * *

„To budu furt chodit nahoru pěšky jako idiot?" prohodí Romeo zadýchaně. Na podobné sportovní výkony nemá energii a v džínách je mu horko, i když jsou široké a dlouhé. Šlape si na ně a občas si přičichne k podpaží, smrdí, ale výhled je tady hezký. Takový do ruda zbarvený. Trochu psycho.

Barbara jen pokrčí rameny. „Můžeš chodit jako normální, vzdělaný člověk."

„Strašně vtipný."

Barbaře po spáncích stéká pot, cítí ho i uprostřed hrudníku, pod prsy a po celé páteři až dolů k zadku. Tu košili,

co má teď na sobě, dá večer prát a to Romeovo tričko taky. Jen si teď nemůže vzpomenout, jestli je v domě pračka. Vytáhnout pračku nahoru na kopec, to by sama nezvládla. Je ráda, že teď nahoru vytáhne svůj těžký kufr. „Pořídíme si lepší boty."

„Spíš osla."

„Unese pračku?"

„V té barabizně není pračka?"

„Není to barabizna."

„Je to hnusná barabizna."

„Není," trvá si Barbara na svém.

„Tak to seš asi slepá."

Barbara se zadívá před sebe mezi borovice. Dům na ni už z dálky udělá tak silný dojem, jako když ho uviděla na webových stránkách realitní kanceláře. Stojí majestátně v mírném svahu, do kterého teď s Romeem šplhá pěšky v gumových nazouvákách z výprodeje. Jeho zaoblené rohy vyzývají k obejmutí, přitom vypadá nedobytně jako pevnost uprostřed nehostinných červených skal. Jde z něj chlad, ačkoliv na něj dopadá ostré odpolední slunce. Působí sebevědomě a pyšně, dá-li se to říct o stavebním materiálu poskládaném tak, aby splňoval všechny parametry bydlení, anebo aspoň ty důležité z nich. Takový krásný dům za takovou cenu, na tom bylo něco podezřelého, ale realiťák tvrdil, že se nikomu nechce chodit do kopce, protože lidi jsou dnes líní jako vši. Romeo měl vši jen jednou a líné Barbaře nepřipadaly ani trochu, skákaly v jeho kudrnách a dokola v nich kladly vejce, nebylo možné se jich zbavit ani ta vajíčka vyčesat, tak mu oholila hlavu, ale to sem teď nepatří. Romeo ty svoje kudrny stejně nesnáší a Barbara hledala přesně takové nedostupné místo, co bude fungovat jako dům a úkryt zároveň. Zmínka o ráji

v inzerátu nakonec rozhodla, aniž ten dům Barbara viděla, nebyl čas.

> **Jedinečná nabídka!**
> **Kouzelná venkovská usedlost v srdci Provence, uprostřed Luberonského pohoří, kde na vás okamžitě dýchne jedinečná atmosféra a ničím nerušený klid. Úplný ráj!**

To přece stojí za všechny ty drobné anebo větší nedostatky. Barbara si je všechny sepsala. Všechno to postupně vyřeší, až na ten nízký tlak vody, ten asi vyřešit nepůjde, a příjezdová cesta tady nikdy nebude. Je to problém, anebo výhoda? Nikdo se sem nedostane vyloženě snadno a bez povšimnutí. Když dá kameru dolů k cestě, doví se o každém mnohem dřív, než se vyškrábe nahoru, ale všechny nákupy bude muset tahat na zádech. Možná si ten dům opravdu příliš idealizuje. To ona dělá často. Je to jen opuštěné stavení, do kterého za poslední roky nikdo neinvestoval, jen ho zvenku trochu opravil a nechal v něm nábytek, aby měl kupující pocit, že se do něj může okamžitě nastěhovat a ještě ušetří za vybavení. Barbara ten pocit měla. Že jí to někdo usnadnil. Že bude mít míň starostí a nebude ve stresu, obzvlášť když k domu nevede ta příjezdová cesta. S velkou taškou na zádech zamíří po úzkém kamenném chodníku ke starým oprýskaným dveřím se zrezivělým zámkem. Vší silou přitáhnout kliku k sobě, podržet a pak lomcovat klíčem, dokud se neotočí, tak zněly instrukce realiťáka.

„Říkal, že je na to zapotřebí nějaký grif," připomene jí Romeo zadýchaně.

„To jo, ale jaký?"

„Nevím."

„Říkal, že mám lomcovat."

„Tak lomcuj." Romeo si sedne do stínu a čeká, než se máma dolomcuje dovnitř. Kdyby se jí to nepodařilo, byl by možná radši, ale jí se to podaří. Tohle teď bude jejich nový domov, protože máma se tak rozhodla. Pro jeho dobro. Anebo proto, že je blázen.

„Pojď se podívat na ty dlaždice!" zavolá teď nadšeně, sotva vstoupí do předsíně. V botníku jsou vyskládané cizí boty, to ji překvapí. Cítí se tady najednou spíš jako na návštěvě než jako doma. Má tendence zavolat „haló", ačkoliv přece ví, že tady nikdo není. Skopne z nohou nazouváky, aby se těch dlaždic mohla dotýkat bosými chodidly. Chvíli jen pomalu našlapuje sem a tam a pak se dokonce skloní, aby si na ně položila obě dlaně. Na některých místech se dlažba kouzelně třpytí, je jako pocukrovaná zlatem. Tady ano, tady ne. Barbara po nich něžně přejíždí dlaněmi.

„Vidím."

Barbara se narovná a zaprášené ruce si utře do kalhot, jsou to úplně obyčejné mušelínové kalhoty, které si oblékla na cestu, protože se nemuchlají, jsou pohodlné a v noci bylo chladno. Stejně je musí vyprat. „Já jsem nikdy nic tak dokonalého neviděla."

„Prostě kachle."

„Nemůžeš mít z něčeho radost?"

„Ne," odpoví Romeo upřímně. „Na co máš ten diplom?" všimne si tubusu, který trčí z boční kapsy mámina batohu, určené pro lahev s vodou.

„Prostě ho mám. Přece ho nevyhodím do koše."

„A k čemu ho tady budeš potřebovat?"

„Je to doklad o vzdělání, nic víc."

„To určitě."

Proč zní Romeo tak nepřátelsky? Je to přece jen diplom a Barbaře už je stejně k ničemu. Svoji práci už dělat nemůže, ani kdyby chtěla.

„Chceš mít pokoj nahoře, anebo dole?" odvede řeč raději jinam.

Zařízené jsou všechny. Včetně nádobí, závěsů, dek, knih, polštářů i šatů ve skříni. To je oba překvapí. To si zaslouží vlastní obraz někdy později, anebo spíš dřív, než bude pozdě. Udělám to rovnou. Potřebuju mít v záběru Barbaru, která zmateně nahlíží do skříněk v kuchyni. V konvici na kávu je voda, ve dřezu jeden špinavý hrnek se jménem Camille, rovnou ho umyje a odloží stranou, aby uschnul. Přistoupí k troubě, skloní se k ní a opatrně nakoukne dovnitř s obavou, že na ni vyskočí třeba upečené kuře, ale uvnitř nic není, jen čisté plechy. Celý dům je uklizený, ačkoliv už na všem leží vrstva prachu. Jako by odsud jednoho dne majitelé prostě jen odešli na nákup anebo do kostela a už se nikdy nevrátili.

Romeo se rozhlédne po obývacím pokoji. Chtěl by být co nejdál od mámy, takže si vybere některou z ložnic v horním patře. Máma bude určitě spát dole. S nožem pod polštářem jako vždycky. „Budu nahoře," řekne jí.

„Nebudeš tam mít noční můry?"

„Tenhle barák je noční můra."

„Dobře. Já budu dole." Barbara se usměje a položí Romeovi ruku na rameno. „Tady nás nenajde, neboj."

* * *

Lyna zahodí na zem párátko a špičkou kovbojské polobotky ho uhasí jako cigaretu. Je jí strašné vedro, hlavně od nohou,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Někdo to udělat musel**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.